

BORSSZEM JANKÓ

A TENGER SZÉPE.

— Ó milyen bolond nációk azok az emberek! Összevesznek azon, melyiké legyenek, a helyett hogy békeséggel megosztoznának rajtam.

A hadsereg magyarosítása.

MIKÉNT lehetne katonává tenni
A magyar ifjat, — erről foly vita.
Nagy ez a kérdés, »lenni vagy nem lenni«,
Fontosabb, mint a nagy-politika.

Czikkeznek róla immár évek óta
S a »Napló« még mindég okoskodik;
A változatban elvész már nóta, —
Ebből ki, senki nem okosodik.

Beszéltek róla az országgyűlésben,
Hozzá szólának sokfélét, sokan.
Ki óvatosan, ki pedig merészen,
Egyik bolondúl, másik okosan.

Csináltak törvényt, s czifra nagy halommal
Ajánlának s ajánlak terveket —
S a német, — kezében a hatalommal,
E furcsa erőlködésen nevet.

Mert tudja, hogy míg a' kérdésbe mélyed
A magyar, mint lesz legkényelmesebb
Fiacskáinak a katona élet, —
A német, — rácz tiszt nem lesz kevesebb.

javaslatokkal bármint foldja-tódja
»Napló« s miniszter a hadsereget —
Hiába, — a dolognak egy a módja:
Álljon elő az a magyar gyerek! . . .

Álljon elő, testben lélekben épen:
»A sereget a mint van, úgy veszem,
Tisztté leszek, küzdöm, türok, merészen, —
Német ma még, — magyarrá így leszen!«

Diplomatiai levelezések.

Gladstone ur ö Excellentiájának

London.

Kegyelmes Uram!

KÖZÖTTÜNK kitört sajnos félreértések nem akadályozhatnak meg abban, hogy kiegyezkedés céljából barátságos levelezést ne folytassunk egymással, mit én ezennel meg akarok kezdeni.

Allah adjon hosszú életet Excellentiádnak és a próféta illatos szakállának árnyéka védje meg Kegyel-

mességeket! Értse meg nagylelkű szívében igazságos ügyünket és adjon parancsot Seymour lordnak, hogy hajóit vonja vissza Alexandria elől, különben Excellentiád iránti határtalan tiszteletem, nagyrabecsülésem, hódolatom és csodálatom sem fog abban meggátolhatni, hogy ahol a hatalmas Anglia egyik alattvalójával találkozom, legnagyobb sajnálattal fejét le ne ütsem, mély részvétellel hasát föl ne metszsem, vagy megtört szívvel a tűzbe ne dobassam.

Allah hintse meg Excellentiád utját Sirász virágaival és a bülbül zengzete andalítsa Kegyelmisségeidet üdítő álomba.

ARABI.

Arabi basa ö Nagyméltóságának

Alexandria.

Örvedetes meglepetéssel vettem nagybecsű sorait, melyek nyájassága jótékonyan hatott reám és reményt nyújt, hogy valahogy meg fogjuk egymást érteni.

A legnagyobb készséggel teljesitem minden óhaj-tását, csak épen Seymour lord hajóit nem vonhatom vissza Alexandria elől, sőt rendeletet adtam neki, hogy a legelső alkalommal bombázza össze a nevezett tengerparti várost.

Fogadja határtalan nagyrabecsülésem kifejezését és engedje meg azon reményben ringatnom magamat, hogy Excellentiád kegyesen méltóztatni fog e sorok vételétől számitandó 42¹/₂ perc alatt Seymour lordnak magát megadni, amikor azon kiváló szerencsében részesülhetek, hogy Excellentiádat Anglia foglyának tekintve, Csetevájo zulu király ö felségének társaságában, élte fogytáiglan terjedő díjtalan ellátással foghatok kiváló alakjának további sorsáról gondoskodhatni.

GLADSTONE.

Gladstone lord urnak

London.

Nagyméltóságod!

Allah izeltesse meg Excellentiáddal a földi gyönyörök kókuszdiójának édes tejét!

A próféta védje meg a boldogság pálmalevelével a sors minden viszontagsága ellen!

Becsés soraira van szerencsém a parancsomra Tantahban, Kairóban és Alexandriában meggyilkolt európaiak lajstromát kiváló szeretetem és alázatosságom kijelentése mellett átszarmaztatni, hódolattal örökölvén igaz bámulója

ARABI.

Arabi basa urnak

Alexandrián túl.

Szives küldeményét nyugtázva, bátorkodom Excellentiádat őszinte hajlamom idezárása mellett arról biztosítani, hogy szerencsés voltam mai nap egy igen alkalmas fát fölfedezhetni, melyen — mihelyt szerét ejtjük — Nagyméltóságod történeti személyét lógva látni, legforróbb vágyamat képezi.

Üdvözlettel.

GLADSTONE.

AZ ÚJ POLIKRÁTÉSZ.

— Soha szerencsésebb embert, mint én vagyok! Mikor már teljesületlen vágyam is alig van, akkor egyet-kettőt szólok — s még a régi szép szeretőm is visszatér hozzám. Ezt magam se hittem volna.

Agrárius programm.

MINDENKI ad monstanság agrárius programokat, mi sem akarunk hátramaradni. A magyar föld-birtokos osztály hanyatlík s ezen csak a minimum és maximum meghatározásával lehet segíteni. Meg kell határozni a maximumot, melyen felül se borra, se kártyára nem szabad költeni, továbbá a minimumát azon összegnek, melyet a magyar gazda évenként a takarékpénztárba berakni köteles.

De ez még nem elégséges.

Pénztárakat is kell számukra alapítani, melyekben mindig olcsón és könnyen juthatnak pénzhez. E pénztárak alapját azon büntetéspénzek vetnék meg, melyeket a quaterkázás közben elmondott minden sikamlós adoma után, elmondók és hallgatók fizetnének s azt hisszük, hogy, ha egy-egy ily adomát csak két forintjával taksálunk meg, tetemes tőke fog begyülni.

A beruházás a gazdaságnál elkerülhetetlenül szükséges, sajnos azonban, hogy gentrynk midőn beruház, — kivetkőztet. Kivetkőzteti magát, hogy beruházzon oly lényeket, kiknek félvilágosodottsága köztudomású. Az efféle investitiók tehát megszüntetendők.

Karácsonyi Guidó gróf felkérendő, hogy erénydíjak helyett jutalmakat alapítson a fősvénységre, mely tulajdonságnak terjedése a magyar gentry soraiban, igen óhajtott volna.

A váltójog előadása az egyetemen megszüntetendő, hogy a jeunesse doréának fogalma se legyen róla. Mert a váltógazdaság oly értelemben, mint nálunk divatos — nem ér semmit.

A ki gypját előre, buzáját lábon eladja, 2—6 évig terjedő fogsággal büntetetik.

Ha mindez életbe lép, kezeskedünk a sikerrel.

FÖRMEDEVÉNY. *)

A személyeskedés és piszkolódás sarában hentergő zsidó szenny-lapok és az »Egyetértés« című ujságban megjelent táviratok nem egyebek alávaló koholmányoknál, a melyeket vad gyűlölködés és kvalifikálhatatlan botrányhajsza mondathatott csak tollba.

Hogy e táviratok a rosszakarat és nemtelen gyanúsítás mellett, jó adag ostobaságról tesznek bizonyosságot, azt beláthatja mindenki, a ki e neki böszült fantázia mocskos férczelményeit egyetlen tekintetere méltatta.

*) Minden tréfát félretéve, a legkomolyabban kijelentjük, hogy e förmedvény teljesen eredeti, — ebből mi, a Didóhoz intézett fölszólításon kívül, egy szót sem irtunk, hanem az egészét a »Függetlenség«-ből nyirtuk ki.

Ezt én is bizonyítom.

Szerk.
Szedő.

Lapunk főszerkesztőjének szeplőtlenül tiszta becsülete nem szorult védelemre oly emberek ellenében, a kikkel becsület dolgában vitatkozni kárbavesztett fáradság s a kiknek becsületről prédikálni annyi, mint falra borsót hányni.

Az a lap, mely egy Somoskeői Géza hitvány néhány forintjáért annak a pártnak, a melyhez tartozónak ő is vallja magát, — egy tisztos emberét, akkor lapszerkesztőjét, a nyilttérben meghurczolt, — az a lap, a mely a Somoskeői Géza becsületének védőjéül szegődött, a **Verhovay Gyula** becsületében nem gázolhat. **Verhovay Gyula** és a »Függetlenség« a becsületnek és a hirlapírói tisztességnek olyan törvényeit ismerik, a melyek idegenek ő tőle, s a melyek fogalmának a megértéséhez mi se Thatortéba, se Kosjಕ್ಕೆbe, se Schienennetzbe zarándokolni nem akarunk.

Ennyit az »Egyetértés«-nek.

A mi a Budapesti Hirlapnak tudósításait illeti: a leghatározottabban irhatom, hogy azok az örütség kicsapongásáig terjedő koholmányok. Egy a redakcióban ülő s a nagy melegtől tulfeszített fantázia víziói ezek. Csodálatos, mennyire nem átalják kompromittálni a hirlapirodalom hitelét az efféle tudósításokkal, melyek ugy a nevet, mint a tárgyat és vallomásokat illetőleg légből kapott kombinációk koholmányai.

A mi, nobile par fratrum, a zsidó szenny-lapokat illeti, a kiknek az Egyetértés kollégiális szivességgel küldte meg nyiregyházai táviratait, ezekhez egy árva szavunk sincs.

Düh rohamaik tajtékozó köpködése sértő hatásán felül állunk, gyógyíthatatlan örültekkel okosan beszélni nem lehet, azokat kényszerzubbonynyal és bottal szorítják tisztességre, botozást emlegetni pedig gyáva emberek eszköze; haladjanak hát a maguk utján tovább is, mi is követjük magunk pályáját: nem keresztazzuk egymást soha, kétfelé visz az utunk mindig.

Didó, wi sprikt dasz Hund?!

Ki mint vet, ugy arat.

— Aratási hírek. —

Az angol flotta bombát vet, gombát arat, persze bolondot.
A konferenzia betűt vet, üres szalmát arat.
A szultán tört vet, pangánétot arat.
A khédive csak árnyékot vet, de egyiptomi sötétséget arat.
Arabi pasa sulykot vet, hirlapi kacsát arat.
A francia flotta horgonyt vet, reménységet arat. (Mert a szuezi csatornát elvesztvén, a Jöreménység fokát kell majd ismét megkerülnie.)

Gambetta szelet vet, szélvész arat.

Gróf Szapáry számot vet, deficitet arat.

Gladstone paragrafust vet, meggyilkolt államtitkárokat arat.

Oroszország buborékot vet, habarékot arat.

John Bright csirát vet, »Holdvilág kapitányt« arat.

Bismarck burkus szerbtöviset vet, török buzát arat.

Magyarország magot vet, aranyjradékot arat.

Zsurnalisztika militans.

Angol.

Toll marad a tolla, — szava gyöngye, az érve erős csak ;
Támadjon, védjen, — fegyvere nincsen egyéb.

Német.

Bécs várossában grasszál különösen e fajzat,
Melynek a soklövétű, penna-revolvere van.

Franciaia.

Vére hamar felforr, — szur a fegyvere mélyre, de „chie“-kel ;
Néha e fegyver a toll, néha a hetyke vitőr.

Magyar.

Fütykös a tolla is és ennek a fütyköse is toll ; —
Vad dühvel üt, de vakon, — ritka eset, ha talál.

Visszavonás.

(A hét legfontosabb belpolitikai eseménye.)

Vérhasavai nyilatkozik.

Eötvös nyilatkozik.

Megharagusznak.

Dühöngenek.

Lecsillapulnak.

Vérhasavai visszavonja nyilatkozatait.

Eötvös is visszavonja az övét.

Vérhasavai visszavonja, hogy visszavonta volna azt,
a mit visszavont.

Eötvös is visszavonja a vissza nem vont visszavo-
nás, visszavonásának visszavonását.

Vérhasavai a vissza nem vonást visszavonva, a
visszavonást vissza nem vonja, de visszavonja, hogy nem
vonta vissza, de azt, hogy visszavonta nem vonja vissza.

Eötvös erre nem a visszavonást, de azt vonja vissza,
hogy nem vonva vissza azt a mit visszavont, visszavonta
volna a vissza nem vontat, holtott ő épen azt vonja vissza
egész terjedelmében, a mit visszavonni elmulasztott volna,
ha Vérhasavai nem vonta volna vissza azt, a mit vissza-
vont, visszavonva a vissza nem vonás visszavonásának
visszavonását . . .

»S haj! — rút visszavonás okozá ezt s . . .
.....«.

A HÉT ELEJÉRŐL.

(Régi adoma új kiadásban.)

H—i. Jola fiam, hova lovagolsz magadat olyan dühösen?**V—i.** Tudom is én, — kérdezd a paripámat.

(Bizony, mikor még ezt pingáltuk, nem hittük volna, hogy a paripa ezuttal is el ne galoppírozza magát. Ha nem tette, mi nem tehetünk róla. B. J.)

Apró hírek.

+ **A Szent István napi ünnepély** műsora, a mint értesülünk, lényeges bővülést szenvedett. A nagylábuak, kisképűek, szépek és rutak versenyében a végtableaut »a leplezettek versenyé« alkotja. Közreműködnek Eötvös és Vérhasavay.

— **Nagy szerencse**, hogy Schwarz Salamon sakter rituális fürdőjét fölfedezték Eszláron. Az Eötvös-Vérhasavay nagy mozdítás után bizonyára szükség lesz egy kis tisztító fürdőre.

Ω **A kormány elnökének** nem volt soha inyére az eszlári ügy. De most már végtelen örömet okozott neki. Ha tudta volna, hogy a vége egy ily országra szóló

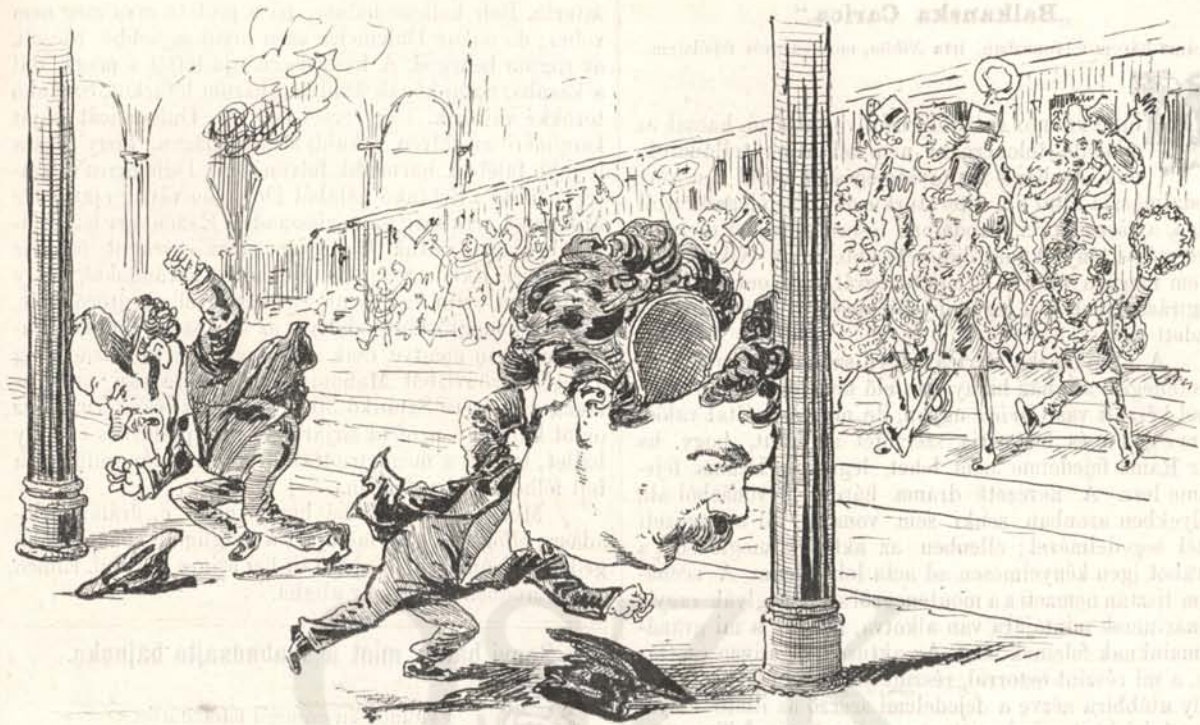
szélbal-botrány lesz, szívesen maga megsakterolta volna már régen akár Solymosi — Eleket is.

⊥ **Képviselő** csak igen kevés vett részt az írók és művészek kirándulásán. Ennek oka abban rejlik, hogy ők csak az olyan kirándulásoknak barátai, melyek nem evés-ivással, de etetés-itatással járnak.

♀ **A hatalmas czár** magát ez évben okvetlen meg akarva koronáztatni, e czélből legközelebb — külföldre menekül.

— **Személyi hír.** Didó adjutáns ur, szerkesztője társaságában Sóstóra érkezett. Itt fürdőt vett, mely után lehülve és üdülve tért vissza a fővárosba, hogy ismét megkezdje erkölcs-purifikáló működését.

AZ IRÓK-MŰVÉSZEK MEGÉRKEZÉSE.

K—esy } Diadallal, megkoszorúzva érkeznek haza ... S mi itthon maradtunk! ... Ó! ... (Fejét fal
Sz—a } hiányában, mindenik egy-egy vas-oszlopba veri.)

A gazdátlan Egyptom.

(Proklamációk iskolája.)

I.

A khedive Egyptom népéhez.

Hű népem!

Arabi basa áruló. Ezennel megvonom tőle a hatalmat, melyet eddig az én kegyem folytán gyakorolt és megtiltom, hogy neki engedelmeskedjél. Egyptomban csak én parancsolok.

Tewfik.

II.

Arabi pasa Egyptom népéhez.

Honfitársak!

Tewfik renegát. Elárult bennünket a vöröshaju ángliusnak. Megtiltom, hogy parancsainak bárki is engedelmeskedjék. Egyptomban én vagyok az ur.

Arabi.

III.

A szultán Egyptom népéhez.

Mozlimek!

Uraitok méltatlanok a hatalomra. Elcsapom őket és magam veszem kezembe a kormányt. Egyptomban sak egy az ur: a khalifa.

Abdul Hamid.

IV.

Egyptom népe!

Ne ámttasd el magadat. A te urad Európa.

A konferenzia.

V.

Egyptomi kutyák!

Ide vigyázzatok, különben lesz bum, bum. Uratok Anglia és senki más.

Lord Seymour.

VI.

Hát Franciaország?

Freycinet.

VII.

Hát Olaszország?

Mancini.

VIII.

Hehehe! Hát a keleti hatalmak szövetsége?

Bismarck bácsi.

IX.

Óh Allah! Gyujts világosságot szegény fejünkben és taníts meg bennünket arra, hogy hát voltaképen ki is az urunk?

Az egyptomi nép.

DRAMATURGIA.

„Balkanska Carica.“

Dráma három fölvonásban, írta Nikita, montenegrói fejedelem.

ONTENEGRÓNAK eddig nem voltak írói, hacsak az odaváló tolonczokat nem tekintjük tollonczoknak. Ámbár e kis ország egészen körül van véve Irodalmáczia által s a literaturkusokkal is elégszer volt dolga, a csernagorecz irodalom csernagórcsói csekély-sége mégis tény. Annál dicséretesebb, hogy Nikita fejedelem magára vállalta a montenegrói irodalom sajátkezű megírását, melyet a legkönnyebb végén, t. i. a drámával kezdett meg.

A »Balkanska Carica« nevű szindarab, minthogy montenegrói színház hiányában elő nem lehet adni, afféle fából készült vas-*Carica* ugyan, de mindazonáltal valódi remegmű és biztosítja szerzőjét az iránt, hogy ha már Ráma fejedelme nem lehet, legalább Dráma fejedelme lesz. A nevezett dráma három fölvonásból áll, melyekben azonban senki sem vonatik föl a nemzeti kötél segedelmével; ellenben az aktusok meglévén, a darabot igen kényelmesen ad acta lehet tenni. A scénárium tisztán nemzeti s a montenegrói szénaboglyák vagyis szénáriumok mintájára van alkotva, melyek a mi granáriumainknak felelnek meg. Az aktusok vége igen csattanós, a mi részint ostorral, részint tenyérrel eszközöltetik, mely utóbbira nézve a fejedelmi szerző az illető helyeken zárjel közt mindenütt megemlíti hogy: »Taps«, a mi ukáz számba megy s az egész nemzetre nézve kötelező erővel bír. A párbeszéd formája általánosan meg van tartva, de nemzeti variációkat is mutat; egyszer például egy elvágott gége beszél el szomorú esetét két lemetélt fülnek, melyek egy pár lenyiszált ajak által tolmácsoltatják válaszukat. Ezen fölöttébb eredeti részlet mindenestre figyelmet érdemel. A catasztrópha (monteneger nyelven; acastópha) szintén érdekes és a túlélő szereplők elevenen megnyúzása által igen engesztelő végfejlődést nyer.

A darab tárgya a nemzet krónikáiból van merítve. Hőse Crnojevic Sztankó vojvoda, ki mindjárt az első jelenetben tíz török fejet vág le és egy egész falka elrablott birkával lép a szinpadra. Nagy lakoma. Hős Sztankó egy egész bogrács ürühúsos piláfot eszik meg s ennek gyomornyomása alatt Mahomet prófétával álmodik, megküzde vele s orra hegyét szerencsésen leharapja, míg a próféta a Sztankó jobb fülét viszi el zálogul a paradicsomba. Sztankó a második fölvonás elején fölébredvén, a próféta orrát még fogai közt tartja, ellenben jobb fülét hiába keresi. Szerelmes jelenet a szép Dulcincicával. Csókolózás közben a leány a próféta orrát kikapja Sztankó fogai közül és paradicsomi húrívá változik. Sztankó föületlenül szégyell az övéi közé menni és Dulcincicával Skutariba szölik a törökhöz. A basa karóba huzatja, de ekkor csoda történik; feje fölött a levegőben megjelen, mint egy csillag, Sztankó jobb füle s ott lebeg. Sztankó sebhelyét mutatja s elbeszéli: ki vitte el a fülét.

A basa térdre hull s szent gyanánt imádja. Le is véteti a karóról, mely azonban testét a szokásos helyen már átfurta. Bele kellene hálnia, ha a próféta orra meg nem volna; de mikor Dulcincica ezen orrot a sebbe illeszti, az rögtön beheged. A basa megbánja tettét s maga dül a karóba, Sztankónak átadva a három lófarkot. Sztankó törökké változik, nagyvezér lesz és Dulcincicát saját kérelmére megölvén, átküldi a más világra, hogy hozza le jobb fülét. A harmadik fölvonásban Dulcincica visszatér a füllel s Sztankó hálából Dulcigno várát építi. De Mohamed orra még nincs visszaadva. E szent orr haragjában borzasztó náthát kap s az egész országot özönvíz alá helyezi. Ekkor Sztankó Mekkába zárandokol, hogy ott a szent orrot egy szent zsebkendővel megtöröltesse. Mikor ez megtörtént, odahaza az ár apadni kezd, Skutari meg van mentve, csak a skutari nagy tó marad meg az egész özönvízből. Mahomed most visszaveszi orrát és kiengesztelésére Sztankó 30,000 albanéz és csernagorecz orrot küld el a próféta sírjára. Végül apotheózis és nagy ballet, melyet a megnyuzottak üres bőrei tánczolnak, a telt félhold világításában.

Mint halljuk, a bécsi burgszínház e drámát előadásra elfogadta s az mindjárt a Szigligeti sokat emlegetett »Trónkövetelő«-je után fog színre kerülni. Ebben az évezredben tehát már aligha.

Sanyi bácsi, mint a szabadsajtó bajnoka.

Feltűnök én esmég a látóhatáron,
Mert már tühretetlen az Tisza-i járom.
De hiányzik immár az én igaz párom,
Szittyá kalamajkam már nem véle járom.
Jhaj-lárom!

Ijjet még nem pélpált tökéletes korom.
Tisza Kálmány löike sötét, mint a korom;
Bántván szabad sajtót gonoszul, botoron —
Pedzi indirekte piros egri borom.
Nagy a sorom!

Hevesi gyűlésben Csiky s Szederkényi —
Kelénk föl a sajtó szabadságát védnyi,
Kit az Tisza Kálmány zsarnok kedve-kényi
Jordány sakterképen kezd körümetényi . . .
Nem köll fényi!

Nem köll! Megvédlek én téged szabad sajtó —
Szőlő-elmorzsoló, szeszes nedv hullajtó, —
Inkább mint te vesszél, gyűjjon végrehajtó,
Fináncz, trafik-dohány akár egy szakajtó,
Búra hajtó!

Hozzad képest sajtó! — mi a kéncs és vagyon?
Gyönyörök forrása csak te benned vagyon,
Nélküled a világ egy silány luftbalon,
A nyüstyit! miattam ménkü üsse agyon —
Kutyabajom!

Filoxéra — mese; nem azt köll irtanyi,
Tisza Kálmányt kéne rendre tanitanyi,
Ki még a sajtót is mög tudja bántanyi,
H. t az, némöt az, be köll azt vallanyi.
Be azt!

Csiky Sanyi.

Fillokszéra forradalom.

— Saját külön tudósítónktól. —

Nagy időket élünk. Forradalmi vihar zúgja át át ős O-Budát. Egész nap kong a vészharang. Fegyveres kapások járnak az utcán, mellükön a forradalmi jelvényvel: FFFF (fővárosi fillokszéra forradalmi fenegyerek.) Vörös-fehér-siller zászlók lengenek és a templom előtti téren beszentelik a kapanyeleket, hogy elsüljenek. A városházán éjjel-nappal ülésezik a vészbizottság. Az arczokon elszántság és komor dacz, az utcák sarkán következő kiáltvány:

»Polgártársak!

Gonosz emberek merényletet intéznek ellenünk. Vagyonunk, életünk egészségünk ellen. Kiirtják szőlőinket, azon ürtügy alatt, hogy kiirtják a fillokszérát. Elrabolják jó borunkat, vig szüretünket, jó kedvű téli estéinket. Ezt a merényletet meg kell akadályoznunk. Talpra magyar! Csülökre kapás! Ne hagyj magad! Igyák meg a kénszénéleget a fillokszéra biztosok és keresenek fillokszérát a fejük tetején!

Éljen a haza!

Éljen a fillokszéra mentes Ó-Buda!

A forradalmi bizottság.

E pillanatban vonul el ablakom alatt a harmadik kapásezred és tele tüdővel fujja az ó-budai harczi himnust, mely így hangzik:

Kimentem én a szőlőbe, — heretyutyutyu!

Ráléptem a venyigére — heretyutyutyu!

Venyigéről venyigére — heretyu!

Fillokszéra nincsen benne — heretyutyutyu!

Vagy németül:

Im Weing'birg bin i aussa gangen — heretyutyutyu!

Bin auffagstiegn auf a Stangen — heretyutyutyu!

Von áner Stangen, auf die andre Stangen — heretyu!

Die Kumissäre, die wer'n g'hangen — heretyutyutyu!

Még csak röviden idejegyzem a legfontosabb híreket.

Megbízható forrásból tudom, hogy az Ó-Buda környékén nyaraló budapesti lakosok komoly veszélyben forognak és tömegesen menekülnek.

Kitünő forrásból értesülök, hogy az ó-budai izraelita hitközség a forradalmi bizottságnak hadi kölcsönt ajánlott 120 percentre.

Végre hirlik, hogy az ó-budaiak a köztársaságot akarják kikiáltani, melynek elnökét a republikánus Vasvillányi Fuxin Imre van kiszemelve.

Szóval a haza veszélyben forog, és a kormány — furdózik.

Iskolai bizonyítvány-minta.

(A gyerekatonaság felállításá után.)

VIGYÁZÓ LACZI tanuló, a zászlóaljás iskola III-ik osztályába járván, a következő bizonyítványt érdemelte.

Erkölcsei viselet: harcziás, verekedő, izgága, tehát *jeles.*

Figyelem: iskolában lankadt, gyakorló téren feszült, tehát *kitünő.*

Tantárgyak.

Vallás: Istentelen, de a káromkodáshoz, azaz a huszármatyánkhoz igen jól értvén *kitünő.*

Magyar nyelvtan: A gramaticában gyöngé, de a vezényszavak elsajátításában *jeles.*

Történet: Ami a diplomatiái, vallási és kulturészt illeti, rendkívül gyarló, de a hadvezérek, csaták és egyéb katonáskodási dolgokban erős, tehát *kitünő.*

Földrajz: A földabroszon annyira járatlan, hogy a monarchia határait újjával Salonikin túlig mutatja, szóval occupál, azaz *kitünő.*

Természettudomány: Kivált az állattan s az állattanból az embertant s az embertanból az asszonytant cultiválja előszeretettel, ami azt mutatja, hogy a katonai erények az ipsében megvannak, ergo *jeles.*

Számítan: Kevésbé kielégítő, de ez nem jöhet szóba, mert a ezéllövészetben igen jeleskedik, pedig aki jó ezéllövő, mutatja hogy jól tud számítani is, minélfogva *kitünő.*

Mértan: Kielégítő, de a gymnastikában ritkítja párját, ergo *jeles.*

Csodabogár.

— A „Máramaros“ tárczájából. —

A Szamojédek Budapesten.

Felkerestük barátainkkal Budapesten az állatkertet is, melyben az állatok igen jól néznek ki. (A tárczairó, ki jól nézett be oda, honnan az állatok jól néznek ki, valódi kinézési stílusban kezd, — de hát még a folytatás!)

Végre felkerestük a »szamojéd családot.« Erről a hirdetések és magyarázatok alapján következőket jegyeztem fel.

Hazájokból magokkal hoztak szánokat, esolnakszerű hócsizmákat, 12 öreg iramszarvast, 2 szarvas borjút, a melyek Bécsben születtek, és egy éjszaksarki kutyát. (No tessék! Kiténik, hogy csak amolyan ál-szamojédeket bámultunk meg, a kiknek a hazája Bécs, e svindlerfészek.)

A nők nyakéketek mindketten gyűrűket viselnek. (A mindketten itt azt akarja jelenteni, hogy mindkét nembeliek.)

Üres idejüket arra használják, hogy fenyőfából fakéseket faragnak. (Csakugyan? Pedig, ha vaskéseket faragnának, az sokkal többet jövedelmezne.)

Van két szarvasborjú kitűmve is, melyeket magok a szamojédek készítettek. (Kitűnően ügyes emberek azok a szamojédek; nem csak fából fakéseket, de szarvasborjúkat is tudnak készíteni. Ez már valami!)

A szélsőbalhoz.

(Ez a párt nem érdemli meg, hogy miatta ebben a nagy melegben jó rímeken törjük fejünket, azért a rímelést a mennyire lehet kényelmesen csináltuk.)

RÓLAD az ember szélsőbal,
Jót soha, — csak rosszat hall.
Tőled minden okos lélek
— Erről igazán jót éllek ¹ —
Előbb — utóbb fordul al. ²

A hibás nem az elvetek, —
De förmedő — nyelvetek;
Mely mindenkit bánt; — iszonyú!
Csak is e miatt nem könnyű ³
Lenni szélsőbelinek. ⁴

Ott van például az Eötvös —
Verhovajnak nem ködvös; ⁵
Azért az ő bántatása,
— Aztat már a vak is lássa —
Rendszeres és örökös.

Még most értetek igyekszik,
De így, majd megheregszik ⁶ —
És úgy ott hágy benneteket,
Mint szent Pál az oláheket ⁷ —
S ha ő nincs, — ti mik vegytik? ⁸
Semmik lesztek, megbektik. ⁹

Szerb-román sajtó.

(Az írók és művészek kirándulásáról.)

ATÁRJÁRÁS!
Dsingiskhán csordái betörték román földre.
És még találkoztak elvakult románok, akik szívesen fogadták, kik azt hitték, hogy az irodalom és művészet közös vagyona az emberiségnek, mely nincs határhoz kötve.

A rövidlátók!

Nem tudták-e, hogy ez u. n. írók és művészek átöltözködött előőrsei a magyartatár haderőnek, mely nyomukban indul Románia elfoglalására.

Mi megvendégeltük őket borjúhussal és csibepcsenyével.

Őseiket Zalán egy fehér ló husával vendégelte meg s ők ebből jogczimet formáltak Pannóniára.

Igy lesz most is!

Jegyz. ¹ Azaz: állók. — ² Azaz: el. — ³ Azaz: könnyű. — ⁴ Azaz: balinak. — ⁵ Azaz: kedves. — ⁶ Azaz: haragszik. — ⁷ Azaz: oláhokat. — ⁸ Azaz: vagytok. — ⁹ Azaz: buktok.

Romániának vége!

Még csak egy mentsége van, ha t. i. Oroszország védnöksége alá menekül.

Mert a muszka szabadságot terjeszt, a magyar zsnarnokságot. (Románia Libera.)

*

Ujvidéket desinficiálni kell s utána Belgrádot.

Mert a tiszta szerb légkör magyar írók és művészek lehellet-párázatai által meg van fertőztetve.

De ez még hagyján!

Több annál a pénz, a mit zsebünkől kihangversenyeztek. Kétszáz forint! Iszonyú összeg! Hány példányban lehetett volna ebből ami lapunkra előfizetni?

A magyarok elrabolták tulajdonunkat.

A magyarok tehát tolvajok.

Quod erat demonstrandum! ? (Zasztava.)

Hihetetlen, de mégis igaz.

Minél nagyobb a „Függetlenség“-i párton az „Egyetértés“, annál több a veszekedés, a párt tagjai között.

Wirányi. Hangjának szerénysége kibékít bennünket önnel; de azért mégis csak azt ajánljuk: legyen sokkal magyarabb, mint a milyennek multkori élezeiben magát mutatta — **Képeszme.** Elkésett. Tendenciája különben is tulzó. — **Levélczim.** Idővel. — **S. F.** Kitünő képtárgyak; ha majd aktualitások híjában leszünk, hasznukat vesszük. A czim egyszerűen: a név és Marienbad. — **F. D.** Abszi mondasát a lapban, a többit a naptárban. — **Dr. R. Pompás.** — ilyen potrohos csodabogarát rég láttunk. Prioritási jogot kapott rengeteg számú csodabogaraik rovására — **H. D.** Már jobb dolgokat is küldött; ezek sem épen rosszak. — **R. E.** Ez is sikerült. Néhány hét mulva adjuk. — **Szavatartó.** Egyet közlünk. — **Esztergomi.** Az a B. E. féle vers szörnyű izetlen, de egyebet nem tehetvén vele, egyszerűen félredobtuk. — **W. L.** Az a lap csakugyan nevetségesen hóbortos. Az ön cikke jó, de mi nem adhatjuk, mert tisztán lokális érdekü. Ha tán az önök városkájában vau valami humorisztikus lap, adja át annak, valószínűleg örömmel közli. A kézirat egy ideig rendelkezésre áll. — **Diaconus.** Akad benne. — **S. P.** Használunk belőle egyetmást. — **Sp—r.** Rosz viccek. Különben pedig figyelmeztetjük arra, hogy ön tudva, vagy nem tudva, — a fiatal magyar kritikusok egyik legjelesebbikének írói álnevét használja. Ne tegye ezt, — nem való. — **Csicsavay.** Nem közölhető. — **H. E.** Az tarovatot már beszűntettük. — **B—i** Bukovay döntvénye kitünő dolog, de terjedelménél fogva a naptár egyik díszévé lenni hivatva. Szép levelében aranyigazságokat mond. — **Rúzsakrumpli.** A sánta postamesterről és a sneklis zsidóról szóló vicczében nem tudjuk, hol a vicz. — **Pozsonyi csodabogár.** Idővel rá kerül a sor. — **Máramaros.** Jgen jó, köszönjük. — **Celeberrimus Örci.** A mult héten lett volna használható, de arra elkésett. — **A Kriza ünnepélyre** való meghívást köszönettel megkaptuk. — **H. L.** Egy jó van köztünk. — az utolsó. Hogy a »néma gyerekek anyja sem érti a szavát,« — ez kitünő régi közmondás és nem kathedrai bölcsesség. — **L. J.** Csak a bürzevicz »schwache«, a többi a naptárba kerül.

Felélős szerkesztő: CSICSERI BORS.